

„Разбира се че такава теория е съвършено не състоятелна“ — ми отговори единъ приятель. — Добръ, когато такава теория ще бжде несъстоятелна, тогава и вашата теория за нѣкакви права надъ Македония, защото тамъ сте владѣяли всичко на всичко сто години е до крайност не състоятелна.

Но въ това историческо изложение има още и друга страна за забѣлѣжаване. Всичкитѣ сърбски крале отъ Стефана първовѣнчаный, па до Стефана Уроша III Дечански сж носили титли и сж се подписвали: „Кралъ и самодержецъ вѣѣй сербстѣй и Поморетѣй и Подунавстѣй и Срѣмскай земли“, а само Душанъ силни се подписалъ: *царь и самодержицъ всемъ Срѣбломъ, Гръкомъ и Болгаромъ*.⁽¹⁾ Сжщо така и Ипекския патриархъ се подписалъ: „*Архїепископъ Пекски, и всемъ србо-славеном, болгаромъ и всего Иллерики патриархъ смиренн*“ — и тая титла виждаме е траяла до самото унищожаване на тая патриаршия 1766 г.

Освѣнъ това, когато Душанъ е свикалъ църковниятъ съборъ въ Сересъ (1347), тоя съборъ се състоялъ отъ сърбски *бълмарски* и гърцки духовници⁽²⁾.

Могжтъ ли нашитѣ братя сърби да ни обяснжтъ, защо Душанъ Силний се наричалъ и царъ на бълггаритѣ, а и пекския патриархъ — патриархъ и на *българитъ*, и отъ кждѣ сж се зели *българи* духовници на Серескиятъ съборъ? България била ли е подчинена на Душана? България признавала ли е духовната властъ на Ипекскиятъ патриархъ? Нито едното, нито другото. Тогавашна България, е била независима държава, имала си е свой царъ, и въ историята никждѣ не се вижда никакъвъ исторически докуменъ който да утвърждава, че българия се намирала въ нѣщо подчинена или зависима отъ мощниятъ сърбски властитель. Сжщо така и Търновската патриаршия е била независима църква,

⁽¹⁾ Ранчъ II, 763, въ примѣчаніето.

⁽²⁾ „Повеле Царь собрать ся духовному лику Греческому, Сербскому, и болгарскому во градъ *Серезъ* и въ томъ соборѣ избравше втораго патриарха Серблемъ Архїерса Савву сего имена IV и поставиша его. Токжде же въ томъ Сербскомъ собора Стефана второ вѣнчанїемъ утврждають на Царство Сербское. Потомъ поволено бистъ Греческія митрополїты отъ Сербскаго царства отлучити, и въ свое имѣ Царство отспати, . . . Ранчъ II 761. § 17.